

FAMIPED

Familias, Pediatras y Adolescentes en la Red. Mejores padres, mejores hijos.

A spune "NU": un instrument esențial în educația infantilă

Autor/es: Ana Martínez Rubio. Pедиатра de Atención primaria. Centro de Salud de Camas (Sevilla). Grupo PrevInfad

Traductor/a: Daniela Florentina Pruteanu.

Volumen 5. Nº 4. Diciembre 2012 [1]

Palabras clave: educație, autoritate, siguranță, congruență, limite, norme

Sarcina părinților de a-și educa copiii este complexă, în lung și în lat ca și copilăria și chiar și dincolo de ea. Cuprinde multe teme și foarte variate. Și în fiecare etapă există noi și diferite provocări cărora le trebuie făcut față:

Să îi învețe ce este sănătos și ce este periculos

Să le arate ceea ce trebuie făcut și ceea ce nu este adecvat.

Ce și cum să mănânce

Igiena, siguranța, datoria, responsabilitatea, respectul pentru ceilalți...

În primii trei ani, nu ajută prea mult să dăm explicații. Deși se pot da, trebuie să fie fraze simple și clare. În această etapă, părinții folosesc mult cuvântul NU. Este util, necesar sau adecvat?

Este necesar pentru a stabili limitele între ceea ce este permis și ceea ce nu se poate sau nu trebuie făcut. Astfel, un bebeluș care începe să se deplaseze trebuie oprit sec cu un NU! (tare și clar) dacă se îndreaptă spre o scară sau spre marginea unei piscine sau vrea să pună mâna pe ușa cuptorului. Adică, dacă este în pericol. În acest caz NU este un instrument fundamental pentru SIGURANȚĂ.

Dar cuvântul NU se poate "deprecia" dacă se folosește în exces.

Când pare că totul este interzis și se folosește la începutul fiecărei fraze. "Nu fă asta, nu te urca acolo, nu pune mâna dincolo..." Copilul devine insensibil sau surd la cuvântul NU, pentru că în general este imposibil să evite să facă atâtea lucruri; multe dintre ele probabil nu sunt importante.

Când se încearcă să se schimbe multe lucruri deodată. Este imposibil să se atingă atâtea obiective în același timp. Este ca și cum am arunca mai multe săgeți către același punct de ochit: aproape niciuna nu îl va atinge. Este mai bine să le luăm pe rând și să ochim bine. Și, în fiecare etapă a copilăriei trebuie să existe anumite obiective. Este mai bine ca NU sa fie rezervat pentru chestiuni cu adevărat serioase: agresiunile sau ceea ce presupune un risc pentru propriul minor.

Cuvântul NU poate fi de asemeni "dezactivat" și nu funcționează când nu este însoțit de o limită reală. De exemplu, dacă un copil sare pe canapea și continuă să o facă după ce i s-a spus deja de două ori să se oprească. Nu trebuie risipită mai multă muniție. Este suficient cu a-l lua în brațe, dându-l jos de pe canapea și îndepărtându-l un pic sau lăsându-l cu jucăriile sale în timp ce i se repetă mesajul a treia oară. Tare și clar: "nu e voie să sari pe canapea". Nu este nevoie să așteptăm a "enșpea oară", când deja i se strigă și i se dă o predică (ce nu va folosi prea mult la această vârstă).

Când există o incongruență, de exemplu, dacă i se dă o palmă în timp ce i se spune "nu e voie să bați".

O altă situație în care NU nu funcționează este când, involuntar, se surâde când se spune. Acest lucru se întâmplă des. Și problema este că acești "nebuni mărunței" au farmecul și trucurile lor, cum ar fi să facă o față irezistibilă când se duc să pună mâna exact pe ceea ce tocmai i-am interzis. Depinde de risc, firește. Și cel mai bine este, încă odată,

A spune "NU": un instrument esențial în educația infantilă

---

să îi îndepărtăm de locul și de tentația respectivă și să le distragem atenția de la ideea de a pune mâna pe butoanele televizorului (sau pe ceea ce ar fi vrut să atingă).

Și, dacă tema este importantă, adică implică risc, trebuie păstrată atitudinea și abținerea de la râs cu orice preț.

Pe măsură ce copiii cresc, provocările vor fi altele și părinții trebuie să se adapteze. Să schimbe strategia.

Uneori se confundă fermitatea cu autoritarismul. Nu educă mai bine părinții care impun o listă lungă de interziceri copiilor lor. Trebuie să amintim că, dacă sunt excesive, probabil vor fi imposibil de menținut.

Nu este vorba de a "impune" criteriul nostru, ci unele norme rigide. Anumite norme trebuie să se schimbe pe parcurs ce copiii cresc (orare, sarcini, responsabilități...). Numai cele care sunt legate de siguranța minorului și de respectul față de ceilalți trebuie să fie foarte ferme.

Pe de altă parte, maturizarea progresivă a fiului sau fiicei impune dezvoltarea mai mare a abilităților de negociere. Și este mai bine să se aloce un timp pentru a planifica cea mai bună strategie de a rezolva cu ei fiecare dintre situații. Un NU grăbit de obicei se transformă în părere de rău. Deși este ieșirea cea mai rapidă în fața unei solicitări când părinții sunt ocupați făcând ceva. Este un răspuns mai bun "așteaptă să termin asta și pe urmă vorbim" sau "trebuie să mă gândesc". La rece se va putea analiza problema, înțelege dorința copilului, analiza toate aspectele și negocia permisiunea sau limitele.

Pentru că ceea ce este mai greu este să rămânem fermi. Și când se spune NU, dar după aceea nu se evită ceea ce este interzis, nu se menține regula sau nu există pedepse pentru încălcarea ei, se ajunge la eșecul educativ, haosul, nesiguranța, certurile...

Rețineți:

Cuvântul NU servește pentru a pune limite. Este un zid de siguranță pentru a proteja copilul de pericole.

Autoritatea maternă sau paternă trebuie bazate pe câteva norme, dar care trebuie să fie ferme și congruente

NU trebuie să însemne "NU se poate face asta". Dar trebuie să existe puține lucruri cu adevărat interzise.

Nu folosește la nimic să spui NU de multe ori dacă nu se însoțește de o limită reală.

Un NU împreună cu un surâs este echivalentul unui DA.

Înainte de a răspunde impulsiv cu un NU la o solicitare, este convenabil să o analizăm. Este mai bun răspunsul "trebuie să mă gândesc" sau "acum vorbim, când termin ce am de făcut".